

Predrag Ćetković*

Tužilaštvo za organizovani kriminal

ZNAČENJE SINTAGME PRIVATNA IMOVINA U KRIVIČNOM ZAKONIKU RS

Apstrakt. Izmenama Krivičnog zakonika koje su stupile na snagu 11.09.2009. godine izvršena je i izmena sintagme imovina građana, umesto koje kod jednog broja krivičnih dela sada stoji sintagma privatna imovina. Značenje sintagme imovina građana koja je ranije figurirala u zakonu nije bilo transparentno što je u krajnjim slučajevima dovelo do donošenja različitih odluka u sličnim situacijama čime se značajno remetila pravna sigurnost, kao jedan od postamenata pravne države. Utvrđivanje značenja sintagme imovine građana značajno je i zbog odlučivanja ko je ovlašćeni javni tužilac za postupanje pred sudovima. Sve ovo ukazuje na važnost značenjskog tumačenja pomenute sintagme i potrebu da se egzaktno utvrdi šta može stajati pod kapom sintagme imovina građana, odnosno sada privatna imovina.

Gljučne reči: imovina građana, privatna imovina, Krivični zakonik, interpretacija.

U poslednjih deset godina svedoci smo intenzivnih promena u materijalnoj i procesnoj materiji krivičnog prava Republike Srbije. Izmene krivičnopravnih normi mahom su bile usmerene ka poboljšanju zakonskih uslova za suzbijanje teških oblika kriminaliteta, pre svega organizovanog kriminaliteta i korupcije, prateći tendencije u razvoju većine evropskih krivičnih zakonodavstava, čiji tok je nesumnjivo išao u tom smeru. Međutim, bez obzira na svu opravdanost pažnje koju ovim izmenama poklanjaju kako mediji, tako i stručna javnost, čini se da su nekako u senci ostale izmene pojedinih normi koje su dugo kao takve nalazile svoje mesto u našim materijalnim zakonima, a ne odnose se na tako medijski atraktivne oblasti krivičnog prava kakve su svakako organizovani kriminalitet i korupcija.

Izmenama Krivičnog zakonika koje su stupile na snagu 11.09.2009. godine¹ izvršena je i izmena sintagme imovina građana, umesto koje kod jednog broja krivičnih dela sada stoji sintagma privatna imovina. Treba naglasiti da značenje sintagme imovina građana koja je ranije figurirala u zakonu nije bilo transparentno, te je predstavljala kamen spoticanja za sudove i tužilaštva prilikom njenog tumačenja u praksi. Kao krajnji rezultat nedoumica u kojima su se sudovi i tužilaštva našli, došlo

* savetnik Tužilaštva za organizovani kriminal

1 Službeni glasnik RS br. 72/09 od 03.09.2009. godine

je do donošenja različitih odluka u sličnim situacijama čime se značajno remetila pravna sigurnost, kao jedan od postamenata pravne države.

Primeru radi, analiziramo postupanje sudova u praksi kada su odlučivali o tome da li imovinu građana predstavlja imovina društava sa ograničenom odgovornošću, ili je pak ne predstavlja. Svoju dublju implikaciju odluka o ovom pitanju ima u tome što određivanje onoga šta tačno čini imovinu građana, a šta je ne čini, u stvari dovodi i do utvrđivanja toga ko je ovlašćeni tužilac za postupanje pred sudovima – da li je to javni tužilac, ili pak privatni tužilac. Netačna determinacija ovlašćenog tužioca u takvim slučajevima dovela bi do bitne povrede odredbe čl. 368 st. 1 tač. 5 ZKP u pogledu postojanja ovlašćenog tužioca, i predstavljala titulus za ukidanje takvih presuda. Sve ovo ukazuje na važnost značenjskog tumačenja pomenute sintagme i potrebu da se egzaktno utvrdi šta može stajati pod kapom sintagme imovina građana, odnosno sada privatna imovina.

Kada su bila u pitanju društva sa ograničenom odgovornošću, sudovi su zauzimali oprečne stavove oko toga da li imovina ovih privrednih društava (ne) predstavlja imovinu građana. Pre ulaska u suštinu problema, moramo da naglasimo da su dvostruka priroda ovog društva u sadejstvu sa okolnošću da je društvo sa ograničenom odgovornošću zbog svoje strukture dosta praktičan i raširen oblik privrednih društava dovele do vrlo čestog susretanja sudske prakse sa povredama imovine ovog društva. Odluke koje su sudovi donosili, pogotovo prvostepeni, nisu bile potpuno jedinstvene i jasno su uočljiva određena distoniranja koja su unosila konfuziju u sudsku praksu. Konačnu reč dao je, usled takvog stanja stvari, Vrhovni sud Srbije.

Okružni sud u Beogradu, kao drugostepeni, uglavnom je držao jednu liniju i stajao na stanovištu da je ovlašćeni tužilac u slučaju svih povreda imovine društva sa ograničenom odgovornošću javni tužilac, što je sasvim jasno i izrazio u odlukama koje slede.

Rešenjem Kž br. 1201/2003 od 26.05.2003. godine Okružni sud u Beogradu ukinuo je rešenje IV opštinskog suda u Beogradu K-1411/01 od 30.10.2002. godine i vratio predmet prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje. Prvostepenim rešenjem IV opštinski sud je istakao da javni tužilac nije ovlašćeni tužilac, jer je povređena imovina građana, pošto je krivično delo sitne krađe učinjeno na štetu „Novako“ d.o.o. U obrazloženju rešenja Okružni sud je naveo sledeće: „Osnovano se žalbom državnog tužioca IV OJT u Beogradu ističe da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu odredbi krivičnog postupka s obzirom da krivično delo koje je predmet optužbe nije učinjeno kako je to navedeno u pobijanom rešenju na štetu imovine građana, već na štetu imovine pravnog lica – preduzeća „Novako“, tako da se za predmetno krivično delo gonjenje preduzima po službenoj dužnosti. Ovo iz razloga što je imovina pravnog lica potpuno odvojena od imovine fizičkog lica i ne može se smatrati imovinom građana (bez obzira što se krajnji efekat održava na imovinu fizičkog lica), jer niti preduzeće svojom imovinom odgovara za obaveze vlasnika preduzeća, niti fizička lica – ulagači odgovaraju svojom imovinom za obaveze preduzeća, osim sredstvima uloženim u preduzeće koja postaju imovina tog preduzeća.“

Potpuno isto rezonovao je Okružni sud u Beogradu u svom rešenju Kž 27/06 od 18.01.2006. godine, kojim je uvažio žalbu javnog tužioca i ukinuo rešenje IV opštinskog suda u Beogradu K-1577/05 od 29.11.2005. godine, vrativši ga prvostepe-

nom sudu na ponovno odlučivanje. Sasvim u skladu sa ovim stavom jeste i rešenje Okružnog suda u Beogradu Kž 3257/06 od 28.12.2006. godine, kojim je ukinuto rešenje IV opštinskog suda u Beogradu K-457/06 od 31.05.2006. godine i predmet vraćen na ponovno odlučivanje prvostepenom sudu.

Međutim, naišli smo i na drugačiji stav u praksi Okružnog suda u Beogradu. Naime, IV opštinski sud u Beogradu doneo je u predmetu K-134/06 rešenje kojim je odbacio optužbu javnog tužioca protiv okrivljenog zbog izvršenja krivičnog dela sitne krađe iz čl. 210 st. 1 KZ, učinjenog na štetu „Krmivo produkt“ d.o.o, a u obrazloženju je naveo sledeće: „Imajući u vidu da je veće po završenom glavnom pretresu utvrdilo da je krivični postupak vođen po zahtevu javnog tužioca, a radi se o krivičnom delu čiji je predmet u smislu čl. 210 st. 3 KZ imovina građana, odnosno privatna svojina, a ne državna niti društvena, to je veće ocenivši da je u konkretnom slučaju ovlašćeni tužilac privatni tužilac na osnovu člana 446 stav 4 u vezi sa članom 349 stav 1 tačka 2 ZKP odlučilo kao u izreci rešenja.“

Odavde se jasno može zaključiti kako prvostepeni sudovi stavljaju znak jednakosti između krivičnogopravnog termina imovina građana i privatne imovine koja stoji u pozadini praktično svih privrednih društava, jer se ona najčešće osnivaju ulaganjem privatnog kapitala pojedinaca (fizičkih lica), mada po Zakonu o privrednim društvima osnivači mogu biti i pravna lica. Razmišljajući ovako, prvostepeni sudovi gube iz vida okolnost da momentom unošenja svog uloga u društvo sa ograničenom odgovornošću dolazi do *sui generis* alijenacije unetog kapitala, i taj kapital postaje vlasništvo pravnog subjekta koji je potpuno odvojen od fizičkih lica – građana i njihove imovine, a to je privredno društvo. Nakon toga društvo, odnosno odgovarajući organi konstituisani u okviru društva, odlučuju o poslovanju tim kapitalom, a jedina pravna vlast pojedinaca ogleda se u mogućnosti raspolaganja udelom u društvu. Stoga, kao što smo to već naglasili, ovakav način razmišljanja prvostepenih sudova ne smatramo pravilnim. Okružni sud u Beogradu se eksplicitno izrazio u rešenju Kž 3502/06 od 27.12.2006. godine da se čak ni imovina jednočlanog d.o.o. ne može smatrati imovinom građana u smislu odredbe čl. 210 st. 3 KZ, pošto se imovina u svojini građana ne može smatrati imovinom preduzeća, jer je odvojena od imovine osnivača preduzeća, makar osnivač bio i fizičko lice.² Takvo rešenje pravilnim smatraju i pojedini autori.³

Ipak, izašavši iz okvira koji je svojim prethodnim odlukama postavio, Okružni sud u Beogradu je svojim rešenjem Kž br. 1078/2006 od 18.04.2006. godine odbio kao neosnovanu žalbu javnog tužioca i potvrdio prvostepeno rešenje, pri čemu je u obrazloženju rešenja naveo sledeće: „...prvostepeni sud je po okončanom glavnom pretresu pravilno našao da je krivični postupak vođen po zahtevu javnog tužioca, a radi se o krivičnom delu čiji je predmet izvršenja u smislu člana 210 stav 3 KZ imovina građana,

2 Citirano prema I. Simić i A. Trešnjev/2008/: *Zbirka sudskih odluka iz krivičnogopravne materije*, VIII knjiga, Službeni glasnik, Beograd, str. 157.

3 Tako Ilija Simić navodi da kod krivičnog dela oštećenja tuđih prava iz čl. 220 KZ, ukoliko su oštećeni građani, gonjenje se preduzima po privatnoj tužbi. Ukoliko je oštećena banka kao pravno lice, gonjenje za ovo krivično delo se preduzima po službenoj dužnosti (po presudi Okružnog suda u Beogradu Kž 2604/06 od 05.10.2006. godine). I. Simić /2007/: *Krivični zakonik praktična primena*, I izdanje, Službeni glasnik, Beograd, str. 282.

odnosno privatna svojina, a ne društvena niti državna, te je i po nalaženju Okružnog suda u prvostepeni sud pravilno postupio kada je našao da je u konkretnom slučaju ovlašćeni tužilac privatni tužilac, te na osnovu odredbe člana 446 stava 4 ZKP u vezi sa članom 349 stav 1 tačka 2 ZKP doneo odluku kao u izreci pobijanog rešenja.“

Gordijev čvor koji je nastao u sudskoj praksi Okružnog suda u Beogradu donošenjem rešenja ovakve sadržine, koje je unelo pravnu nesigurnost u postupanje prvostepenih sudova upravo u momentu kada je kompas drugostepene instance jasno upućivao u kom pravcu treba da deluju, presekao je Vrhovni sud Srbije, koji je u svojoj presudi Kzz 158/06 od 25.01.2007. godine uvažio zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužilaštva i u obrazloženju presude naveo sledeće: „...Vrhovni sud nalazi da se osnovano zahtevom za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca ističe da su oba pobijana rešenja doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz čl. 368 st. 1 tač. 5 ZKP⁴, koja se ogleda u povredi propisa krivičnog postupka u pogledu postojanja optužbe ovlašćenog tužioca jer po oceni ovog suda imovina preduzeća kao pravnog lica nije u svojini pojedinca – fizičkog lica, već je u pitanju proizvodno-trgovinsko preduzeće „Eco organic life“ d.o.o. (ranije proizvodno-trgovinsko preduzeće „Krmivo produkt“ d.o.o.) čija je vlasnička struktura takva da se u konkretnom slučaju ne može govoriti o imovini građana, pa je samim tim javni tužilac ovlašćen da preduzima krivično gonjenje po službenoj dužnosti.“

Međutim, izmenama koje su nastupile, po našem mišljenju, izmenjen je *ratio legis* sintagme koja određuje ovlašćenog tužioca kod krivičnih dela u čijem biću se može naći. Ako pođemo od opravdane pretpostavke da ova izmena nije „kozmetičke“ prirode, već da je zakonodavac ovom izmenom želeo da izmeni i njeno značenje, potrebno je iznova tumačiti kakvo je značenje ovoj normi želeo da prida.

Naše je mišljenje da novo značenje ove norme treba tumačiti restriktivno, a da kao ishodište treba uzeti Ustav Republike Srbije⁵, kao *lex fundamentalis*. Tako čl. 86 st. 1 Ustava Republike Srbije jemči privatnu, zadružnu i javnu svojину kao oblike svojine u Republici Srbiji, objašnjavajući da se pod javnom svojinom podrazumeva državna svojina, svojina autonomne pokrajine i svojina jedinice lokalne samouprave. U stavu 2 pomenutog člana konstatuje se tok pretvaranja društvene svojine u privatnu, koje je već trebalo da se odigra, ali se rokovi za okončanje privatizacije tzv. društvene imovine neprestano produžavaju.

Iz navedene trihotomije svojinskih oblika koju Ustav postavlja, implicitno se može zaključiti da sve ono što se ne može sumsumirati pod zadružnu ili javnu svojinu predstavlja privatnu svojinu, za koju je isključivi i jedini ovlašćeni tužilac privatni tužilac, ukoliko je ona pogođena izvršenjem krivičnih dela kod kojih se javlja sintagma privatna imovina. *Vice versa*, ukoliko je izvršenjem ovih krivičnih dela napadnuta javna ili zadružna imovina, ovlašćeni tužilac bio bi javni tužilac.

Nesporna je opravdanost rešenja da javni (državni) tužilac bude ovlašćen kada je u pitanju zaštita javne (državne) svojine, ali se u nastavku postavlja pitanje opravdanosti ovakvog rešenja kada je u pitanju zadružna svojina, kao i koordinacija sa propisima koji regulišu zadruge. Da bi se odgovorilo na pitanje ko predstavlja

4 Službeni list SRJ br. 70/2001, 68/2002, Službeni glasnik RS br. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 20/09, 72/09

5 Službeni glasnik RS br. 98/06

ovlašćenog tužioca u slučajevima kada su imovinska krivična dela koja su predmet naše analize izvršena na štetu zadružne svojine, mišljenja smo da je neophodno prethodno ukazati na osnovne karakteristike zadružne svojine kao takve, jer tu leži ključ određivanja ovlašćenog tužioca, pogotovo jer je reč o obliku svojine koji je različit od društvene i državne svojine, za čije povrede se nesporno javlja kao ovlašćeni tužilac javni tužilac.

Pre svega, zadruga je dobrovoljna organizacija, ona ima svojstvo pravnog lica kojim zadrugari samostalno upravljaju. Zadrugari imaju ravnopravan status u zadruzi, što znači da svako od njih, shodno čl. 29 st. 2 Zakona o zadrugama,⁶ ima jednak glas u zadruzi bez obzira na veličinu udela. Reč je organizaciji zasnovanoj na humanosti i altruističkim motivima. Sve poslove u zadruzi rade, po pravilu, sami zadrugari, a takođe i svu dobit i sve gubitke snose zadrugari zajednički. Kod zadružne imovine postoji paralelizam pravnih režima koji za nju važi: sa jedne strane tu je opšti pravni režim koji važi za sve sopstvenike, a sa druge strane poseban pravni režim koji proishodi iz zadružnih principa solidarnosti, humanosti i altruizma.

Navedeno ukazuje na vrlo visok stepen *intuitu personae* elemenata u zadruzi, kao i na vezu između zadrugara i kapitala koji u zadrugu unose. O tome svedoči i odgovornost zadrugara za obaveze zadruge, predviđena čl. 7 Zakona, jer se može desiti da oni solidarno svojom imovinom i preko veličine udela odgovaraju za obaveze zadruge, što ih približava društvima lica. Kapital koji zadrugari unose u zadrugu nije obezličen kao što je to slučaj kod državne ili društvene svojine, već je njegov titular jasno određen u svakoj situaciji.

Na osnovu toga, *de lege ferenda* naše je mišljenje da bi zadružnu svojinu trebalo tretirati kao privatnu imovinu u smislu odredbi Krivičnog zakonika, a kao ovlašćeni tužilac bi se trebao smatrati privatni tužilac. Istina je da udeli zadrugara koji čine zadružnu svojinu nisu fizički određeni, ali jasno je da postoji mogućnost da privatno krivično gonjenje vrši više oštećenih, što bi u ovom slučaju bili svi zadrugari koji zadrugu čine, ili pojedini od njih koji su za gonjenje zainteresovani, naročito ako imamo u vidu da zadruge najčešće u praksi čini mali broj zadrugara koji lako međusobno komuniciraju i donose odluke. Jednostavno, ne nalazimo nikakav opravdani interes da javni tužilac, koji pre svega personifikuje državu i njene interese, goni učinioce imovinskih krivičnih dela koja analiziramo, učinjenih na štetu zadružne svojine. Uloga i značaj zadruga i zadružne svojine se od vremena socijalističkih propisa do danas značajno izmenila. Promena sa oglada u tome da zadruge više nisu jedan od stožera državne privrede, kako je to bilo naročito u početnim fazama realsocijalizma, već sada vlada otvorena utakmica na tržištu u kojoj zadruge teško mogu da izdrže borbu sa konkurentnijim privrednim društvima. Stoga na našim prostorima egzistira relativno mali broj zadruga, i više nema prevalentnog državnog interesa da se imovina zadruga štiti po svaku cenu, pa je naš stav da treba ostaviti zadrugama kao izbor da li će gonjenje preduzimati ili neće. Država više nema interes, kao što je to bilo predviđeno rešenjima Krivičnog zakonika iz 1951. godine⁷, da podjednako štiti svaki oblik napada na zadružnu imovinu.

6 Zakon o zadrugama, Službeni list SRJ br. 41/96, 12/98, Službeni glasnik RS br. 101/05, 34/06

7 Službeni list FNRJ br. 13/51, 19/51, 30/59, 11/62, 31/62, Službeni list SFRJ br. 15/65, 15/67

Međutim, *de lege lata*, ovakav stav ne može se sprovoditi u praksi, bez obzira na brojne argumente kojima se opravdava celishodnost ovakvog tumačenja. Naime, u Ustavu je jasno utvrđena citirana trihotomija svojinskih oblika, a Krivičnim zakonikom je kao objekat zaštite koji je van dijapazona delokruga javne tužbe eksplicitno isključena samo privatna svojina. *Argumentum a contrario*, svi ostali oblici svojine koji nisu jasno isključeni, morali bi se naći pod zaštitom javnog tužioca, jer primenu tumačenja putem analogije u krivičnom pravu nije poželjno široko koristiti.⁸

Jedno pitanje ostalo je takođe sporno. Iako Ustav ne pominje mešovitu svojinu kao egzistirajući oblik svojine, belodano je da se on u praksi počesto može sresti, naročito kao amalgam privatnog i državnog kapitala u okvirima privrednih društava. Ima mišljenja da bi trebalo utvrditi koji procenat privatnog, a koji državnog kapitala sadrži oštećeno privredno društvo, pa ukoliko je državni kapital većinski zastupljen (50% + 1 ili više), onda bi javni tužilac bio legitimisan da goni. U suprotnom, ako je državni kapital manjinski, onda bi pravo da goni trebalo da pripada privatnom tužiocu. Međutim, naš stav je da bi javni tužilac kod mešovitih oblika svojine trebao uvek da ima primarnu prerogativu da goni kao ovlašćeni tužilac, kad god je državni kapital zastupljen, bez obzira na obim kapitala koji je prisutan u konkretnom slučaju. Argumentacija za ovakav stav vrlo je jednostavna: oštećeni uvek ima zakonom predviđenu mogućnost da se pojavi u svojstvu supsidijarnog tužioca ukoliko javni tužilac iz nekog razloga ne smatra da ima osnova da se postupak vodi. Sa druge strane, ukoliko bi se prepustilo da oštećeni odlučuje o tome da li će goniti, što je prepušteno isključivo njegovoj oceni (jer on nije vezan načelom legaliteta krivičnog gonjenja kao javna tužba),⁹ javnoj tužbi ne ostaje zakonom predviđena mogućnost da ona odluči da li će goniti potencijalne izvršioce krivičnog dela. Rečju, zauzimanjem stava da oštećeni ima prioritet da goni u slučaju manjinskog prisustva državnog kapitala u privrednom društvu, javno tužilaštvo automatski gubi mogućnost da zaštiti državnu svojinu, jer nije zakonom predviđeno da javni tužilac preuzme gonjenje od oštećenog.

Shodno svemu rečenom, naše je mišljenje da je ranije bilo nesporno da imovina fizičkih lica predstavlja imovinu građana, dok je kod imovine pravnih lica bilo neophodno utvrđivati koliko su u okviru konkretnog organizacionog oblika jaki *intuitu personae* elementi, tj. da li je imovina pravnog lica odvojena od imovine članova društva ili nije. Sa druge strane, nakon najnovijih izmena potrebno je samo utvrditi postoji li državni (eventualno zadružni) kapital u vlasničkoj strukturi oštećenog, pa ukoliko ne postoji, nema ni nadležnosti javne tužbe. Jednostavno rečeno, više nije relevantno koji oblik privrednog društva je u pitanju, već samo to ima li ili nema državnog kapitala u njegovoj strukturi.

Imajući sve pobrojane dileme u vidu, može se osnovano očekivati da će mnoga tužilaštva u Republici Srbiji, isto kao i sudovi, stajati na sredokraći između ova dva rešenja, poput Buridanovog magarca, i biti prinuđena da na jedan ili drugi način tumače maglovito značenje ove norme. Kako organizaciju javnog tužilaštva karak-

8 Z. Stojanović /2006/: *Krivično pravo opšti deo*, XII izdanje, Pravna knjiga, Beograd, str. 64.

9 J. Pavlica i M. Lutovac /1985/: *Zakon o krivičnom postupku u praktičnoj primeni*, I izdanje, Jugoslovenski zavod za produktivnost rada, Beograd, str. 82.

teriše spoljašnje jedinstvo i monolitnost u postupanju,¹⁰ a na čelu tako uređenog sistema se nalazi Republičko javno tužilaštvo kao vrhovni tužilački organ, izdavanje opšteg obaveznog uputstva za postupanje u smislu odredbe čl. 25 Zakona o javnom tužilaštvu, omogućilo bi ujednačavanje u postupanje svih javnih tužilaštava na teritoriji Republike Srbije. Sudovima ostaje da kroz sudsku praksu izgrade konzistentno tumačenje ove sintagme, doprinoseći na taj način izonomiji kao jednom od temeljnih načela svakog pravnog sistema.

LITERATURA

- Bejatović S. i dr. /2009/: *Zakonik o krivičnom postupku i javno tužilaštvo*, I izdanje, Udruženje javnih tužilaca i zamenika javnih tužilaca, Beograd
- Pavlica J., Lutovac M. /1985/: *Zakon o krivičnom postupku u praktičnoj primeni*, I izdanje, Jugoslovenski zavod za produktivnost rada, Beograd
- Simić I. /2007/: *Krivični zakonik praktična primena*, I izdanje, Službeni glasnik, Beograd
- Simić I., Trešnjev A. /2008/: *Zbirka sudskih odluka iz krivičnopravne materije*, VIII knjiga, Službeni glasnik, Beograd
- Stojanović Z. /2006/: *Krivično pravo opšti deo*, XII izdanje, Pravna knjiga, Beograd
- Službeni glasnik RS br. 20/09, 49/07, 58/04, 72/09, 85/05, 98/06, 115/05
- Službeni list SRJ br. 70/2001, 68/2002
- Službeni list FNRJ br. 13/51, 19/51, 30/59, 11/62, 31/62
- Službeni list SFRJ br. 15/65, 15/67
- Zakon o zadrugama, Službeni list SRJ br. 41/96, 12/98, Službeni glasnik RS br. 101/05, 34/06

Predrag Ćetković

Prosecution for organized crime

MEANING OF THE TERM PRIVATE PROPERTY IN THE SERBIAN CRIMINAL CODE

SUMMARY

Serbian Criminal Code was changed on 11th September 2009. Among the changes in some criminal acts in the Code the term property of citizens was changed into the term private property. The former term caused problems in its interpretation by courts and prosecutors. This led to different solutions in similar cases which endangered principle of legal certainty as one important postulate of the rule of law. Determination of the former term was important to decide who is an authorized prosecutor before courts – public or private prosecutor? In situation

10 S. Bejatović i dr. /2009/: *Zakonik o krivičnom postupku i javno tužilaštvo*, I izdanje, Udruženje javnih tužilaca i zamenika javnih tužilaca, Beograd, str. 184.

of incorrect interpretation, consequence was violation of a provision of Criminal Procedure Code which represented a basis for the abolition of the verdict. It is our opinion that it is not questionable that under property of citizens entered property of individuals, but in situations of legal entities it was necessary to determine *intuitu personae* elements, or in other words to determine if the property of legal entity is separated from the property of members of the legal entity or not. After the last legal changes it is not important anymore which form of the company exists. The only question is whether the net assets of the state exist or not. All mentioned indicates the need for precise interpretation of the term property of citizens and its distinction from the term private property.

Key words: property of citizens, private property, Criminal Code, interpretation.